

PROTOKÓŁ PRZESŁUCHANIA ŚWIADKA.

Dnia...29. VII...1949r. w Warszawie Członek Głównej Komisji Badania Zbrodni Niemieckich w Polsce Mgr. Norbert Szuman, działając na mocy Dekretu z dn. 10.11.1945 r. (Dz.U.R.P. Nr. 51 poz. 293) przesłuchał niżej wymienionego w charakterze świadka bez przysięgi z udziałem Audena Janczowskiego... jako protokółanta. Po uprzedzeniu świadka o odpowiedzialności karnej za fałszywe zeznania i o treści art. 107 i 115 k.p.k. świadek zeznał co następuje:

Imię i nazwisko March Henryk Rudnicki
Data i miejsce urodzenia 24. I. 1923 w Warszawie
Imiona rodziców Stanisław i Maria de Grovier
Zawód ojca lekarz
przynależność państwowa i narod. polsha
Wyznanie nie ma
Wykształcenie student IV roku architektury (P.W.)
Zawód grafik
Miejsce zamieszkania Wwa, Narbistka 17 nr 1
Karalność nie karany

16-go września 1944 r. razem ze swo-
m sddziatem i pewną grupą ludności
wielu wśrodek do kanału przy ul. Tristka
- rog Batińskiego. Po więcej więcej dzie-
więtnastogodzinym blokowaniu się w kana-
tach, kiedy po drodze obciążeni byliśmy
granatami i karbidem, znaleźliśmy się pod
kamieniczymi kotłowni - jak się później oka-
zało - przy ul. Dworkowej, naprost do-
mów Dworkowa nr 1 i nr 3. Stojąc w no-
wocy wzdnie roziewaliśmy się, że nad
nami są Niemcy. Wobec pogarszających się
warunków wód pobytu w kanale - na-
warstanie wody, gazy powstałe po wrzuceniu
do kanału karbidu, w których to warun-
kach kilka osób popełniło samobójstwo.

zdecydowaliśmy się wyjść na wieki. Jedną z kolegów wyniósł na karabinek białą smutną przez wtar - spowodowało to stworzenie kanału, zaczęliśmy wychodzić na ulicę. Wystrętem mniej więcej pięć godzin. Znalazłem się na ul. Dworkowej, koto wtarii słata grupa kaudarmów. Zanim po wyjściu z kanału zostałem obity przez jednego kaudarma Łaska, który podpierałem się, będąc rannym w ~~stos~~ ^{okno} ~~byłoby~~ ^{nie było} ~~długo~~ ^{nie było} pewnym momencie zainwarytem, że stoję niedaleko wtarii oficera w mundurze kaudarmowi kawa umnie, bym podredł do niego. Poza tem go monumentalnie - był to ciotek, którego katem dośi dobre jako bywał ca kawiarni "Maxim" w Warszawie w czasie wojny ryrowatem karykatiny gości. Wtedy ów oficer kaudarmowi był zawsze w cywili - nie wiedziatem, że był Niemcem, postęgiwał się jedynie, i to blednie, językiem polskim. Jego wyrostki wysoki, ławczy, gładko i ciemny włosy, bez specjalnych znamion charakterystycznych. Wtedy, na ul. Dworkowej, był w mundurze oficera kaudarmowi - o ile pamiętam, na epolecie miał srebrne plecionki i jedne czy dwie złote gwiazdki. Oficer ten odezwał się do mnie: "Co, Pan, a tyła - malak takie jest bandyta?" Odpowiedziałem

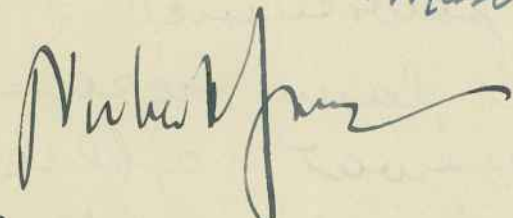
lem mi również po polsku, że jestem zot-
mienem polskim. Tym również oficer ten
oddzielił mnie od grupy powstańców
i zaczął stawać między cywilami. W gr-
pie osób wydzielił - cywili, sanit-
mistrza i technika i dwóch czy trzech
przebiegłych tu powstańców - u. i.
i mnie, było około piętnastu osób.
Staliśmy pod miłym domem Dworhowa
nr... (długi dom od ul. Piłsudskiego); - pow-
stancy, w grupie ponad trzydziestu
osób, w tym jedna technika (grupa
też maksymalnie przeliczona) - popra-
wiam się - nie byli w tej grupie wyłączeni
powstancy, stali po drugiej stronie ul.
Dworhowej ~~od strony~~ dworskiej, w kierunku
ogrodzenia z dwiema kolumnami.
W pierwszym momencie istoty, jak
z grupy powstańców rozległ się krzyk
- odwrócić się: zainwazytem i isty-
katem, jak powstaniec "Góral"
zawstał: "Nie damy się zainwazyć jak te
barany!" i wyrwał najbliższemu stojącemu
zadawcowi karabin. Momentalnie
"Góral" został rozstrzelony przez in-
nego zadawcę. Było to nastę-
pnie do masakry dokonanej na grupie
powstańców - wszyscy zostali roz-
strzelani. Trzymał się driska strzelanie

panował chaos, oprowadzany ^{dopiero} przez kesa-
nego mi oficera. Mogę powiedzieć, że
oficer ten, zardarmerii, kierował akcją
wybicia całej grupy powstańców.
Na wydziałowych los ten owinął - pora
zastreleniem powstańca, który miał nie-
miekie bity.

Wieczorem tego samego dnia, tj. 27-go
września 1944 (egzekucja miała miej-
ce tego dnia około godz. 17-tej), od-
prowadzono nas pod eskortą na teren
pola wysigowego, skąd w grupie dwudzi-
estu byłem dowożony na roboty
ziemne (kopanie rowów strzeleckich)
na Sieniewki. Wykonując nad-
wyższe nie sharp, zdołałem więc pora-
wać.

Na tym protokoł zakończono i odczytano:

Mark Henryk Rudnicki

Mark Henryk Rudnicki